

med 46 stemmer mod 0, medens 7 undlod at stemme.

d) Nederlandene havde meddelt, at de ville ophøre at indsende oplysninger vedrørende de nederlandske Antiller og Surinam. Et af Cuba, Danmark, De Forenede Stater m. fl. stillet resolutionsforslag gik især ud på at få spørgsmålets endelige behandling udsat til næste forsamling. Resolutionen godkendtes af udvalget med 47 stemmer, deriblandt de skandinaviske landes, og vedtoges af forsamlingen den 18. januar 1952 med samme stemmetal.

Dagsordenens punkt 37 angik valg af 2 medlemmer til det særlige udvalg om oplysninger indsendt i henhold til pagtens art. 73. e. — Ecuador og Indonesien indvalgte her i stedet for Mexico og Philippinerne.

8. Sydvestafrika.

(Dagsordenens punkt 38).

5. plenarforsamling havde ved sin resolution af 13. december 1950 foranlediget, at dette årligt tilbagevendende spørgsmål også kom på 6. forsamlings dagsorden.*)

Forhandlingerne indlededes med, at der af en række sydamerikanske og asiatiske lande blev stillet forslag om at efterkomme en anmodning om at give talsmænd for Sydvestafrikas stammer adgang til at fremsætte udtalelser for udvalget til klarlæggelse af problemerne samt om at opfordre Den sydafrikanske Unions regering til at lette de pågældendes rejse i dette øjemed. Forslaget vedtoges med 37 stemmer mod 7 (Sydafrika og forskellige kolonimagter), medens 7 afholdt sig fra at stemme (deriblandt Danmark, Norge og De Forenede Stater). Den danske repræsentant i udvalget udtalte i forbindelse med sin stemmeafgivning, at der ikke efter hans mening, hvis tilsvarende spørgsmål skulle opstå for ikke-selvstyrende eller andre områder under fuld suverænitæt, var nogen begrundelse for, at udvalget kunne gå med til afhøringer uden det pågældende lands samtykke, medens det stillede sig anderledes for Sydvestafrika som et territorium sui

generis. Han håbede imidlertid, at Sydafrikas regering stadig måtte finde det muligt at acceptere en løsning baseret på det af 5. forsamling nedsatte femmandsudvalgs forslag, og ville derfor ikke ved sin stemmeafgivning medvirke til at forhindre muligheden af, at der ved forhandling blev opnået en ordning, som gennemførte de væsentlige punkter i den mellemfolkelige domstols responsum.

Debatten om dette spørgsmål var meget bitter, og efter vedtagelsen af den omtalte resolution undlod repræsentanterne fra Den sydafrikanske Union at give møde i udvalget.

På forslag af Libanon vedtog man senere at høre pastor Michael Scott som talsmand for de indfødte stammer. 41 stemte herfor, medens 11, deriblandt Danmark, Norge, Storbritannien og De Forenede Stater, undlod at stemme. Den pågældende fik 3 gange lejlighed til at udtale sig for udvalget, dog fremkom der ikke herved noget særligt nyt.

Under forhandlingerne fremsatte Danmark sammen med Amerikas Forenede Stater og en række andre lande et resolutionsforslag, hvis hovedformål var at rette en højtidelig appel til Den sydafrikanske Unions regering om at tage sin holdning op til fornyet overvejelse og om at genoptage forhandlingerne om spørgsmålet på grundlag af det særlige udvalgs forslag med henblik på afslutningen af en overenskomst om fuld efterkommen af den mellemfolkelige domstols responsum. Resolutionen opfordrede endvidere unionen til at indsende beretninger om Sydvestafrikas administration og at oversende bønsskrifter derfra til De Forenede Nationer. Selvom initiativet til forslaget væsentligst skyldtes De Forenede Stater, havde hverken Storbritannien eller de øvrige selvstændige dele af det britiske rige afgørende indvendinger mod forslaget. Dette opretholdt endvidere for endnu et år det særlige udvalg angående Sydvestafrika, dog således at Danmark, der ikke ønskede genvalg, erstattedes med Norge. Ved afstemningen i 4. udvalg vedtoges resolutionen med 39 stemmer mod 5, medens

*) Se beretn. 5. saml. s. 64.